

Cautius multo correxit ἐπανορθώσει. Nam cum primo fecisset κατὰ τὸ ἵκον vim vi esse depulsam, prudentissime statim vim Cladio adscripsit, virtutem Miloni, quoniam virtus emendatae vitae et honesti animi professio est, vis plerumque corporalis est et saepe grassatoribus congruentior.

Num quid igitur aliud in iudicium venit, nisi § 31.
uter utri insidias fecerit?

Constituit in medio κεφάλαιον τοῦ κρινομένου et summam quaestionis brevissime comprehendit . . . diducens 10 in utramque personam conjecturalem disceptationem, quae dividetur secundum artis oratoriae legem locis duplicatis . . . id est voluntatis . . . facultatis scilicet per comparationem. Cumque sit in arte praceptorum, ut nosmet ipsos ante purgemos, tunc adversarium criminemur, quod est antiquius et sine dubio magis naturale, in hac oratione Tullius ante arripit locum voluntatis ad arguendum Clodium, post deinde transgreditur ad defendendum Milonem. Nec istud inconsulte facit, sed necessario; quippe animadvertis plus sibi ipsi fiduciae in illo accusando, maluit 20 exordium confirmationis ab eo capere, ut in hominem sceleratissimum magis congruere insidiandi voluntatem et causas habuisse praecipuas eum potissimum diceret, cui expediret interfici Milonem, ne in praetura gerenda haberet impedimento inimici sui consulatum.